

Nhật Được Một Con Mèo Ba Tư

Contents

Nhật Được Một Con Mèo Ba Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9: End	13

Nhật Được Một Con Mèo Ba Tư

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, Diễn sinh, Cổ đại, Võ hiệp, Kiếm Tam, Truy phu, Sủng công, 1vs1, HE. Vai chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-mot-con-meo-ba-tu>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giữa nơi núi rừng hoang vắng Đường Linh thông dong thả chậm cước bộ, nhưng tay trái lúc này đã thủ sẵn một Hóa huyết tiêu*.

Thời gian đã là nửa đêm, bầu trời chỉ còn ánh trăng thanh lãnh miễn cưỡng chiếu xuống những tia sáng nhàn nhạt trên đường.

Hắn cảm giác phía sau từ lâu đã có một sinh vật bám theo hắn nhưng là người hay là vật thì vẫn không biết được. Để ngừa rút dây động rừng Đường Linh chỉ gọi lên khoe môi một ý cười nhạt, không dừng lại bước

chân. Làm sát thủ Đường Gia Bảo bao lâu nay, cứ nhiên cũng có ngày bị coi như con mèo mà rình mò, cảm giác quả thực có chút thú vị.

Phía trước là một chỗ xuống dưới sườn dốc, Đường Linh bất động thanh sắc, dùng ngón tay vuốt ve phi tiêu. Cơ hội tới

“phiuuuu”

Đường Linh vừa động, hóa huyết tiêu hướng nghiêng phía sau bắn nhanh mà đi. Sau đó hắn liền nghe được âm thanh phi tiêu bị dính lên thân cây, cứ nhiên không trúng? Đường Linh nhủ mày xoay người.

“Meow ”

Từ phía sau truyền đến một tiếng mèo kêu. Một cục bột trắng từ phía sau cây vòng ra tới, đôi mắt lại còn phát ra lam quang. Nguyên lai chỉ là một con mèo con, Đường Linh có chút dở khóc dở cười.

Mèo con chạy đến bên chân Đường Linh, cọ cọ ống quần Đường Linh

“Meoww ”

Sợ mèo không cẩn thận cọ đến chốt mở ám khí thì biết làm sao? Đường Linh vội dùng tay phải đem mèo nhỏ nhấc lên, ôm vào trong ngực. Mèo nhỏ cũng không lạ người hay sợ hãi, lại ở trong ngực hắn cọ cọ hai cái.

Đường Linh ở trong tay nải móc ra một túi cá khô nhỏ. Khó trách bị nó bám theo một đường.

Đem một con cá khô đưa tới bên miệng mèo, mèo kia lập tức ăn ngon lành, còn ở trên ngón tay Đường Linh liếm một chút.

Vừa đi vừa dứt, con mèo này cứ nhiên đem một túi cá khô đều tiêu diệt xong rồi. Thật sự..... sẽ không no căng sao?

Như đã thỏa mãn mèo nhỏ ở trong lòng ngực Đường Linh trở mình, ngứa cái bụng đã no tròn lên lặn lặn. Đây là ý cầu vuốt ve? Đường Linh sờ sờ bụng nhỏ của mèo

” Ai, phía dưới kia là cái quỷ gì?” Đường Linh cố ý muốn trêu chọc nó một chút:

“Meoww!”

Miêu lập tức đem thân mình cuộn tròn thành một đoàn.

Đường Linh không phúc hậu mà làm một trận cười vui vẻ: “Nguyên lai là cái kia, thẹn thùng? ha ha ta hiện tại biết ngươi là mèo đực rồi nha!”

Trời dần tảng sáng, một người một mèo đã đi tới trấn nhỏ dưới chân núi

Đem mèo trong ngực thả ở trên mặt đất, Đường Linh nhìn xuống vật nhỏ nói: ” Cá khô của ta ngươi ăn xong rồi, ở trấn này ngươi sẽ dễ dàng tìm được thức ăn hơn trong rừng, ngươi đi đi.”

Dứt lời, hắn dùng khinh công, ở trên phố lên xuống mấy cái liền biến mất khỏi tầm mắt thấp bé của mèo nhỏ.

“Mieowww ”

Sau tiếng kêu đó, mèo nhỏ liền biến mất. Một người ăn mặc y phục phong cách Tây Vực, mang mũ choàng xuất hiện ở nơi đó. Trường tóc quấn, mũi cao, đôi mắt màu lam trong trẻo, nhan sắc này cứ nhiên là một mỹ thiếu niên xinh đẹp vạn phần.

Gỡ xuống hai thanh loan đao treo trên người, người kia cũng liền biến mất không thấy đâu.

Tác giả có lời muốn nói:

Mở miêu: “Nếu ta là mèo thật, ngươi cho rằng ta sẽ nghe hiểu được ngươi nói chuyện sao??? >0<

Khoan từ từ kịch bản có gì đó không đúng rồi, nói là thu ta làm súng vật rồi cộng du giang hồ mà, còn dính hôn dính ước mà, sau đó còn cái hoạt động không biết xấu hổ kia nữa mà??? >0<

Anh anh anh nhất định phải vứt bỏ ta như vậy sao? Ta sẽ nấu cơm a~, sẽ giặt quần áo a~, còn sẽ đánh nhau a ~QAQ. Ta từ khi nào tiếng Trung trở nên không thông thể này meow~ Ô?”

* Hóa huyết tiêu: Một loại phi tiêu trong kiếm tam, thường được tẩm độc, người trúng tiêu vết thương sẽ không ngừng chảy máu, không cầm máu được.

- Hình ảnh mình tìm được của Minh giáo (mèo nhỏ)

2. Chương 2

Đường Linh làm xong nhiệm vụ về đến khách điểm. Vừa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy trên bàn nằm bỏ một cục bông màu trắng không rõ là gì. Vật thể không rõ kia cảm giác được Đường Linh đến, lập tức từ trên bàn bỏ lên, mở ra đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm hẳn:

“Meowww ”

Nga, nguyên lai là mèo nhỏ lúc sáng, cứ nhiên vẫn như cái Âm Dương Nhân* mà theo đuôi tới bây giờ? Đây là ăn vạ hẳn?

“Lại là người sao? Ta không có thời gian dưỡng người.” Đường Linh dứt khoát làm lơ mèo nhỏ đang nhiệt tình bán manh.

Mèo kia kêu lên một tiếng liền từ cửa sổ khách điểm nhảy ra ngoài.

Qua một canh giờ, tiểu nhị đem nước ấm đi lên.

Sau khi tiểu nhị rời đi, Đường Linh liền tháo xuống mặt nạ, cởi bỏ quần áo, bước vào dục dũng.

Mèo nhỏ xuyên thấu qua kẹt cửa thấy được toàn bộ quá trình, trực tiếp ngốc lảng tại chỗ. Người nọ mắt tựa hàn tinh, mày xéo thẳng lên tóc mai, môi mỏng, quả là anh sắc hoặc nhân, tóc đuôi ngựa đen nhánh lúc này đã tùy ý xả thành mái tóc dài buông lỏng, có vẻ hấn bởi vì quanh năm mang mặt nạ mà làn da trắng nõn. Cả người khí chất cũng trở nên nhu hòa, không giống như cảm giác lạnh nhạt ngày thường. Xuống chút nữa xem, đáng người kia còn có giấu ở nơi nào đó cự vật to lớn chọc người cực kỳ hâm mộ.

“Không cần thận đến nhìn lên hấn tẩm thể này thực không lương thiện a~. Bất quá hảo bồng a~ ()” mỗ miêu một chút cũng không xấu hổ nghĩ ngợi đen tối.

Đường Linh tẩm xong thông thả ung dung mà mặc lại quần áo, đối với cửa nói: “Nhìn đã bao lâu? Còn không tiến vào, huh?”

Cục bông trắng trên miệng đã ngậm một con cá nghe thấy liền tiến vào phòng. Hai con mắt ngập nước, ngẩng đầu nhìn Đường Linh.

“Ý của ngươi là không cần ta uy, đi theo ta sẽ không chọc phiền toái?” Đường Linh hỏi “Nếu đúng vậy thì kêu hai tiếng.”

Mèo nhỏ thật đúng là kêu lên hai tiếng.

Sẽ không chọc phiền toái, đi theo mình cũng không vấn đề gì. Huống chi mèo này còn rất có linh tính, nói không chừng sẽ có thời điểm dùng tới (mỗ miêu: Ấm giường dùng thích hợp nhất này)**. Đường Linh gật đầu: “Vậy ngươi liền đi theo đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Mỗ miêu: Bán manh $*(\wedge o \wedge)/*$

Đường Linh: Lạnh nhạt

Mỗ miêu: Lăn lộn cầu sờ soạn-ing~ $o(\wedge \wedge)o$

Đường Linh: Lạnh nhạt

Mỗ miêu: Anh anh anh người không để ý tới ta $T^{\wedge}T$

Đường Linh: Lạnh nhạt, ghét bỏ

Tác giả: Tuy rằng vẫn là không để ý tới người, nhưng ít ra nhiều hơn một cái biểu tình a~

Mỗ miêu: Đúng nga, thực vui vẻ ()

Đường Linh: Mẹ nó bọn thiếu năng trí tuệ.

=====

Âm Dương Nhân*: con mắt âm dương, thường chỉ mắt có thể nhìn thấy ma quỷ, ý ở đây chắc chỉ là bảo Mỗ Miêu tinh mắt, nhìn rõ hành tung của công

** : lời này của tác giả thêm, không phải editor bịa:)

3. Chương 3

Đang là giữa hè, thời tiết có chút khô nóng.

Đường Linh ở thời điểm đi vào giấc ngủ thì cảm giác giống như đang chạm vào cái gì đó lạnh băng

“Gối cuộn sao? Như thế nào sờ lên lại lạnh như vậy?” Đường Linh ôm chặt cái vật thon dài kia ” um...Thật thoải mái ”

Mèo nhỏ đã hóa thành hình người: “Ta là mèo, không phải gối ôm! Từ từ, không ồm..... Trời ạ mặt ta vì cái gì lại nóng lên như vậy a~.....”

Ngày kế, thời điểm Đường Linh tỉnh lại, phát hiện trong lòng đang ôm một con mèo.

” Lông rụng lung tung rồi đi?” Đường Linh có chút ghét bỏ mà nhìn cục bông trắng.

Mèo nhỏ mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ ra có chút cáu khỉnh nghĩ: “Ta chính là một con mèo Ba Tư cao quý, rụng lông cái đầu người a~ meow!”

Mèo cao quý nâng trảo cào cào Đường Linh, nhưng Đường Linh chặn lại bộ móng nhỏ của nó rồi đem mèo

nhấc lên, thả xuống mặt đất

” Ta không cho phép, không được lên giường của ta nữa.” Đường Linh nói.

“Meow.....” Mèo nhỏ thanh âm thấp phần u oán.

Cứ như vậy qua mấy ngày, Đường Linh mỗi lần rời giường đều sẽ nhìn thấy mèo đại gia ở trên giường hằn bấn mạnh. Thời điểm ra ngoài đi dạo, trong lòng ngực Đường Linh mèo nhỏ cũng luôn nghịch ngợm khiến cho người đi đường chú ý. Sát thủ đem theo một con mèo nhỏ thì làm sao phát uy! Vẫn là nó nghe lời đấy, chính là quá thu hút mắt nhìn không thể mang đi cùng. Hắn bắt đầu suy xét ngày nào đó làm một nồi thịt mèo kho tàu ăn.

Hôm nay ra cửa, Đường Linh không đi dạo, mà đi tới một góc thị trấn. Đem mèo đặt ở phía dưới một cây hòe lớn, hắn nói: “Ta có chuyện muốn làm, ngươi liền ở chỗ này chờ ta. Nếu thời điểm ta trở về không có nhìn thấy ngươi, ngươi liền không cần xuất hiện ở trước mặt ta nữa. Nghe hiểu thì kêu một tiếng.”

“Meow ” Mèo nhỏ một bộ dáng ngoan ngoãn đáp lời.

Nhưng lúc Đường Linh đi được xa hơn một chút thì một đạo ánh sáng vọt lên mèo nhỏ liền bay nhanh hóa thành hình người, ẩn thân theo hắn.

Địa điểm chấp hành nhiệm vụ lần này là ở bên một bờ hồ

Đợi hồi lâu, người hắn muốn đợi lại chậm chạp không xuất hiện. Đường Linh cảm giác có chút không thích hợp, chuẩn bị rời đi.

“Muốn chạy? Không còn kịp rồi.” Một đám hắc y nhân đột ngột xuất hiện rồi vây quanh hắn.

- - -

Tác giả có lời muốn nói: Đã lâu không ra chương mới, rất cuộc cũng rảnh, khôi phục đối mới này!

4. Chương 4

Đường Linh tránh nhanh khỏi vòng vây rồi nhìn quét qua đám hắc y nhân, phỏng chừng thực lực của bọn chúng. Sau đó âm thầm ra kết luận: “Cần phải tốc chiến tốc thắng.”

Tay trước tiên phi ra một Phát độc châm, Đường Linh liền móc ra một thanh chủy thủ bắt đầu nghênh địch.

Đối phương sử dụng chính là kiếm, mà hấn dùng là chủy thủ. Lượng về phạm vi công kích, tự nhiên là kiếm càng chiếm ưu thế.

Tránh thoát thể công của một đường kiếm khí, Đường Linh bất thời cơ nhanh chóng vòng đến sau lưng đối phương, chủy thủ “phụt” một cái, chuẩn xác mà đâm vào trái tim, một gã ngã xuống.

Nhưng thực mau, lại có hai thanh trường kiếm xuất hiện ở trước mặt hấn. Nhanh chóng vận chuyển nội công, linh lực chuyển tới tay cầm chủy thủ “loảng xoảng”, Đường Linh đem chủy thủ nghênh phía trước, đón đỡ hai luồng kiếm khí.

Hấn hơi hơi nghiêng đầu, nhận thấy được sau lưng lại có một tên hắc y nhân đang tấn công lại đây. Tay trái khẽ nhúc nhích, từ cổ tay áo bắn nhanh ra vô số châm độc. Thể công như mưa dầm sóng dữ, ánh sắc như hoa lê thuần trắng. Không sai, đây đúng là Đường Môn tuyệt kỹ chi nhất ——Bạo vũ lê hoa châm.

Mèo nhỏ ẩn thân ở một bên thẳng tắp mà nhìn hấn.

Hôm nay ngày nắng dương quang tuy rằng rất ấm áp, nhưng mặt nạ trên mặt Đường Linh như đang phản xạ ra sắc quang lạnh lùng tàn khốc. Hấn sớm thành thói quen giết người, cảm xúc không có chút nào dao động. Con người màu đen trước sau chuyên chú mà quan sát kiếm tìm lỗ hổng trong vòng vây địch nhân. Ý phục kín kẽ bao bọc lấy thân thể không quá cơ bắp nhưng lại có đường cong tuyệt đẹp, tràn đầy tinh lực. Giờ phút này lại nhiễm thêm một tầng huyết sắc, càng có vẻ..... Mê người? Nếu là cởi quần áo ra..... Mèo nhỏ nhin không được liếm liếm miệng mình, động não tưởng tượng.

Liên ở thời điểm mèo nhỏ đang bỏ não, cuộc chiến đã nổi lên biến hóa. Thủ lĩnh của đám ác y nhân xuất hiện.

Lấy trình độ của Đường Linh, đơn đả độc đấu có lẽ còn có hy vọng đắc thắng. Nhưng hấn đối mặt chính là một đám người. Thực mau, trên cánh tay hấn đã bị kiếm cắt một nhát.

Cứ như vậy mà đánh tiếp là hạ sách. Đường Linh ở trong đầu tính toán dùng thủ đoạn thoát thân.

Một chốc tính toán này, hấn liền có chút phân tâm, sau lưng cứ như vậy bị bại lộ ra. Cảm nhận được sau lưng có người công lại đây, nhưng đã không còn kịp tránh né. Sớm đã chuẩn bị thừa nhận một kích này nhưng dị biến đột nhiên xuất hiện.

“Đinh” Kiếm bị thứ gì đó chặn.

Là ai đã chống đỡ cho hấn một kiếm? Đường Linh phát hiện chính mình thế nhưng không cảm giác được sự tồn tại của người chắn cho hấn một kiếm phía sau.

Sau đó hấn quay đầu lại, thứ đầu tiên hiện trước mắt hấn là đôi con ngươi của đối phương, nhan sắc kia thật sự là quá đặc biệt, là một đôi mắt màu lam trong veo.

Tác giả có lời muốn nói: Đây xem như chính thức chấm mặt đi! 2333

5. Chương 5

Người chẩn kiếm cùng Đường Linh ánh mắt giao nhau, y liền lộ ra một nụ cười tươi vô cùng xán lạn.

Đường Linh không quá hiểu hàm nghĩa của cái mặt ngọt tươi cười này.

Hắn đơn giản bắt đầu quan sát những nét đặc thù của người nọ. Tóc quần thực dài cũng không phải thuần màu đen, dưới ánh nắng chiếu xuống có thể rõ ràng nhìn đến một ít sợi tóc kim sắc hỗn tạp ở trong đó. Mũi cao, màu da còn dị thường trắng, chẳng lẽ là người Tây Vực? Lại nhìn cách ăn mặc, quần áo hoa văn kỳ quái, còn thêm có một cái mũ choàng. Nga, đây là Minh Giáo đệ tử trong truyền thuyết đi?

“Hành ngôn hương”* Minh Giáo đệ tử dùng tiến Tây Vực nói gì đó, rồi lại múa may hai thanh loan đao của y.

Đường Linh tất nhiên là nghe không hiểu. Hắn chỉ nhìn thấy chung quanh bỗng dưng bị một đạo ánh sáng trắng sở bao trùm, lấy Minh Giáo đệ tử kia là trung tâm khuếch tán thành một hình tròn. Hắc y nhân dường như làm lơ Đường Linh, sôi nổi hướng về phía Minh Giáo đệ tử mà công kích.

Minh Giáo đệ tử lúc này mới dùng giọng Trung Nguyên đối hắn nói: “Đi mau, ta tự có biện pháp thoát thân.”

“Tên của ngươi? Ta thiếu ngươi một ân tình.” Đường Linh hỏi.

“Lục Thương Dận.”

Đường Linh gật đầu, đem tên này ghi tạc trong đầu. Sau đó dùng ra khinh công, khởi động sau lưng lướt, rời đi khỏi trận chiến.

Hắn cảm thấy mình giống như quên mất cái gì. Tính, hắn là không quan trọng, nếu không cũng sẽ không quên. Chạy trốn vẫn là quan trọng hơn đi.

(Mỗ miêu: Nói ta ở dưới tàng cây hảo hảo chờ ngươi mà??? Excuse me, meow meow meow~?)

Đợi cho Đường Linh ở tới nơi an toàn dàn xếp mọi thứ ổn thỏa, hắn mới chợt nhớ tới, mình đem mèo quên ở gốc cây hòe rồi.

“Mèo này có cơ linh như thế, nói vậy sẽ không ngốc chờ ở nơi đó đi” Đường Linh tự nói, quyết định không vội mà trở về tìm nó.

Kết quả mèo nhỏ dưới tàng cây đợi rỗng rã đã năm ngày.

“Đường Linh không tới ngày đầu tiên, chờ hử. Hôm nay còn không an toàn, cho nên hử không trở về meow ”

“Đường Linh không tới ngày hôm sau, hử chờ hử. Gấp gấp trở về yêu cầu thời gian, hử còn chưa tới nơi này meow ”

“Đường Linh không tới ngày thứ ba, hử chờ hử chờ hử. Hử trên đường gặp được sự tình gì thì hoãn đi, meow~.....”

“Đường Linh không tới ngày thứ tư, hử chờ hử chờ hử chờ hử. Hử sẽ không đem ta mà quên rồi đi, ta thực là một con mèo xui xẻo a ”

“Đường Linh không tới ngày thứ năm..... Meowww!”

Ngày thứ năm vừa vặn rơi xuống một cơn mưa. Thời điểm Đường Linh đi đến dưới tàng cây, cảnh nhìn thấy chính là mèo nhỏ bị nước mưa xối đến cả người ướt đầm (là cố ý đi)

Mèo nhỏ vỗ dĩ ù rử nay nhận thấy được hử đã đến, đôi mắt ướt đầm dề “Tạch” một phát liền sáng: “Meowww ô ”

“Mèo ngốc.” Đường Linh dùng vải bố nhẹ nhàng đem mèo bọc lại, mang đi.

* “Hành ngôn hương ”: Một skill làm cho đối tượng bị công kích giảm tầm nhìn hoặc mất thị giác.

* Toàn bộ trong ngoặc là lời của tác giả

6. Chương 6

Phòng khách điểm

Đường Linh dùng nước ấm tắm rửa cho mèo nhỏ một lượt, lại lấy khăn bố lau khô thân mình cho nó. Trong

suốt quá trình tằm mèo nghiêm nghiêm túc túc này con người lạnh lẽo của hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào con mèo ngốc nghếch kia.

Mèo nhỏ:” meowww???”

Qua thật lâu sau, Đường Linh mới lên tiếng: “Về sau sẽ không để người chờ lâu như vậy nữa”

“Meow ô ” nghe vậy, mỗi miêu kêu một tiếng, theo cánh tay Đường Linh mà bò lên trên đầu vai hắn.

Đường Linh không có động, rất có hứng thú mà nhìn mèo ngốc nhà hắn giở trò. Cục bông trắng lúc này lại nhỏ giọng kêu một chút, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm gương mặt Đường Linh.

Đường Linh trầm mặt nghĩ: “Ta có thể nói ta thực ghét bỏ sao?”

Nhưng hắn vẫn là tùy ý để mèo kia hồ nháo. Sủng vật này lúc trước chờ hắn lâu như vậy, nhất định là bất an.

“Không có lần sau.” Đường Linh lại lặp lại câu nói đó.

Tới giờ đi ngủ, mèo kia lại cọt tới trên giường Đường Linh

Đường Linh đầu đầy hắc tuyến: “Không phải nói ta không cho phép thì không được lên giường ta sao?”

Miêu đại gia kêu cũng không kêu một tiếng, trực tiếp bò trên giường đem thân mình cuộn ở bên người Đường Linh, rất có bộ dáng “Liền ăn vạ người không đi”.

“Lúc trước lỡ quên mất nó, cho nên nó hẳn là khuyết thiếu cảm giác an toàn đi ” thay mèo suy nghĩ một lúc, Đường Linh quyết định nhin.

Vốn tưởng rằng mèo sẽ âm ỉ đến làm hắn ngủ không được. Đường Linh làm một sát thủ, có điểm động tĩnh đều sẽ cảnh giác mà thức giấc. Nhưng lại ngoài dự kiến của Đường Linh, mèo nhỏ đặc biệt an tĩnh, bởi vậy Đường Linh thực mau đã đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm ánh trăng đã treo cao ngoài cửa sổ, Đường Linh cảm giác có cái gì đó lạnh băng dán lên thân thể hắn. Là mèo sao? thực kỳ quái, mèo sao lại lớn như vậy? Như thế nào lại có cảm giác toàn thân đều tiếp xúc đến?

Bởi vì không nhận thấy được địch ý cùng nguy hiểm, Đường Linh vẫn là duy trì trạng thái mơ hồ. Thực mau, lại có cái gì mềm mại áp lên môi của hắn ma sát mát mẻ một hồi, lại còn ở bên trong khoan miệng hắn cướp đoạt cần quét. Cảm giác rất thoải mái, Đường Linh bắt đầu đáp lại, thực mau liền đảo khách

thành chủ xâm nhập tới hồi đối phương lãnh sâu vào vực mới thôi.

Mèo nhỏ một đường thỏa mãn, cũng đạt được luôn danh hiệu: Thuật trộm sắc miêu (Bậc thầy trộm sắc?)

7. Chương 7

Thời điểm Đường Linh tỉnh lại, có chút mơ hồ. Vì cái gì trong lòng ngực lại đang ôm một người?

Vẫn là có mao (tóc) màu bạch kim, thật quen mắt. Quen mắt cái con khỉ a! Đáng sợ, quyết đoán đấy ra!

Cảm giác được động tĩnh của Đường Linh, người nọ mắt mở cũng không thèm mở lại còn vươn lưỡi ra liếm liếm gương mặt Đường Linh, muốn chui lại trong lòng hắn.

Đường Linh phải lay động thân thể người nọ: “Tĩnh tĩnh!”

Người nọ mơ mơ màng màng mở to mắt, một màu mắt lam đặc biệt trong veo nhìn hắn, đôi mắt này hắn nhìn thấy ở đâu rồi đi?

Nguyên lai là Minh Giáo đệ tử ngày đó hắn gặp được. Đường Linh muốn mở miệng hỏi rốt cuộc là chuyện này là như thế nào, chỉ nói ra được một chữ “Lục” môi đã bị hôn lên. Người nọ đầu lưỡi linh hoạt một đường tiến vào trong miệng Đường Linh, không kiêng nể gì mà càn quấy dây dưa lưỡi với hắn.

Đường Linh đại não triệt để chết máy.

Màn cường hôn mãnh liệt kết thúc, Đường Linh cảm giác tựa hồ có thứ gì dính ở đùi mình, mặt tối sầm lại: “Người vì cái gì lại thuần thực như vậy a?”

Lục Thương Dận không nghĩ tới Đường Linh sẽ hỏi như vậy, nhất thời phản ứng không kịp, buột miệng thốt ra: “Ồ trên người của người luyện đó a!”

“Là như thế nào a?” Đường Linh đen mặt, một chân đem tên đệ tử Minh Giáo tùy tiện làm càn kia đá xuống giường.

Lục Thương Dận cố ý không làm ra động tác nào phòng hộ, cứ như vậy bị đá lăn lăn trên mặt đất. Quảng ngã cũng không đứng lên, chỉ là ngẩng đầu ngược đôi mắt màu lam đáng thương hề hề mà nhìn Đường Linh.

Hừ, hắn cho rằng mình là mèo con sao? Giả đáng thương cho ai xem?. Ai, không đúng, mèo của ta đâu? Đường Linh phát hiện có chỗ nào đó không đúng.

“Mèo của ta đâu?” Đường Linh lạnh mặt hỏi.

Lục Thương Dân trên mặt nổi lên một màu hồng nhạt: “Ta chính là mèo của chủ nhân ngài a vì báo đáp ân tình của chủ nhân, ta quyết định hóa thành hình người, lấy thân báo đáp.”

Đường Linh thầm nghĩ: Người thẹn thùng cái lông! Lấy thân báo đáp em gái người a!

“Không cần, biến trở về đi.” Đường Linh ghét bỏ mà nhìn Lục Thương Dân.

Lục Thương Dân ánh mắt lộ vẻ kỳ quái mà đánh giá hạ thân Đường Linh, sau đó trên mặt tràn ngập khiếp sợ: “Chủ nhân, không nghĩ tới người thích chơi loại này play! Không nghĩ tới người là cái dạng chủ nhân này a~!”

“Trong đầu người đang nghĩ lung tung cái gì vậy?” Đường Linh có loại dự cảm bất hảo.

“aaaa....Người với thú liền người với thú đi...”, Lục Thương Dân lại nhìn nơi nào đó của Đường Linh một chút, rồi bộ dáng như là đã hạ quyết tâm thật lớn “Chủ nhân, thỉnh người đối với gia nhân ôn nhu một chút, bản thể của ta quá nhỏ a ”

- _____

Tác giả có lời muốn nói: Trá cái thi. (editor: Không, mình không hiểu, cao nhân đi qua xin chỉ giáo a, cúi đầu 90 độ)

8. Chương 8

Ta nuôi một con mèo nhưng nó lại biến thành người thì phải làm sao bây giờ? Đường Linh không để ý tới con mèo đang ở trên mặt đất lăn lăn bán manh, bắt đầu tự hỏi nhân sinh.

Dù sao cũng đã bại lộ nguyên thần, Lục Thương Dân trực tiếp lấy bộ dáng mèo nhỏ đáng yêu mở miệng nói tiếng người. Thanh âm cũng bởi vì hình thái mèo nhỏ này nên nghe tới tai thập phần nhuần nhuyễn: “Meow meow meow! Chủ nhân người không yêu ta! Người ở bên ngoài có con mèo khác rồi chứ gì! con mèo kia thuộc chủng loại gì người nói xem! Có trắng có mềm có đáng yêu bằng ta sao? Sẽ nấu cơm sẽ giặt quần áo sẽ đánh nhau sẽ làm ấm giường chủ nhân như ta sao? hừ hừ hừ!”

“Ồn ào.” Đường Linh cảm thấy mình càng thêm ghét bỏ gia hỏa này. Sẽ nấu cơm sẽ giặt quần áo sẽ đánh nhau sẽ ấm giường thì làm sao? Lắm nhảm cả ngày như vậy toàn bộ đều bỏ đi a!

Cục bông trắng kia ủy ủy khuất khuất mà nhìn hần: “Chủ nhân người quả nhiên không yêu ta QAQ.”

Đường Linh nghe vậy trực tiếp đem mèo xách lên nhốt ở ngoài cửa.

“Trước nay ta từng yêu người sao?” Lục Thương Dân nghe được câu này từ trong phòng phát ra mà ghen ngào im lặng nghe tiếng tâm can tan nát vỡ vụn rơi đầy đất, thực đau lòng a~

Đường Linh lời này là cố ý nói cho người bên ngoài nghe. Đối với thú cưng thể sẽ không phản bội chủ nhân này, hẳn một chút cũng không tiếc nuối mà thẳng thắn tuyệt tình. Người với thú cưng là hai cá thể không giống nhau. Trừ bỏ huynh đệ tỷ muội trong bang phái, người bên ngoài hẳn đều không muốn tiếp xúc. Huống chi Minh Giáo đệ tử này hành sự cổ quái, biến thành mèo tới trêu chọc hẳn cũng không biết là có mục đích gì.

“Đêm nay liền đi.” Đường Linh ra quyết định. Tuy là có chút áy náy, nhưng nguyên tắc thì không thể thay đổi được.

Vào đêm, Đường Linh đem phòng ngủ trang thành bộ dáng như còn có người ở, rồi từ cửa sổ sử dụng khinh công rời đi.

Lục Thương Dân cuối cùng vẫn là đến chậm một bước. Nửa đêm tưởng đánh lén được hẳn không ngờ lúc tới nhìn thấy lại chính là căn phòng trống rỗng. Sắc mặt của hắn lập tức trở nên âm trầm.

Trên bàn đặt sẵn một bình nhỏ chứa chất lỏng màu đen, phía dưới đè nặng một mảnh giấy. Trên giấy viết: “Ân cứu mạng không có gì báo đáp, đặc biệt lưu lại một lọ bí dược của bốn môn, bôi vào binh khí có kỳ hiệu, tránh trực tiếp đụng vào.”

“A, Trung Nguyên các người không phải có câu nói ‘ ân cứu mạng không có gì báo đáp, đành phải lấy thân báo đáp’ ” sao? Lục Thương Dân thật cẩn thận mà đem cái chai bỏ vào trong túi, cười cười “Người chính là phải hứa cho ta.”

- _____

Tác giả có lời muốn nói: Hạ chương cầm tù, kết thúc đếm ngược. Xúc chết lại lần nữa vùng dậy doge

9. Chương 9: End

Mùa đông những bông tuyết trắng nhẹ nhàng bay múa đầy trời.

Đường phố cùng phòng ốc đều bị màu trắng tinh khiết ấy bao trùm, Trường An trận tuyết mùa đầu đúng hạn mà rơi xuống.

“Làm xong nhiệm vụ này sẽ hồi bang ăn tết” Đường Linh như lập một cái kế hoạch khó lường trong đầu.

Theo đuôi mục tiêu đi vào một con hẻm nhỏ. Mục tiêu mở cửa vào nơi ở, Đường Linh cảm thấy có gì đó rất kỳ quái, mục tiêu lần này được bên giới thiệu miêu tả là người có gia tài bạc triệu, cư nhiên sẽ ngụ ở một cổ trạch cũ nát như vậy?

Trong tiểu viện đã có một tầng tuyết đọng thật dày, nóc nhà cũng bị màu trắng của tuyết chiếm lĩnh. Đường Linh phải vận khởi khinh công treo ở mái hiên phía dưới, một lúc sau mới không lưu dấu vết mà tiếp cận mục tiêu. Hắn chọc cái lỗ nhỏ trên giấy mỏng cửa sổ quan sát, Đường Linh phát hiện mục tiêu tiến vào phòng thì bỗng nhiên biến mất. Chẳng lẽ nơi này có mật thất?

Tiến vào phòng, nhanh chóng chuyển tầm mắt quan sát rồi kiểm tra mấy vật có thể là cơ quan. Một lát sau Đường Linh ở cạnh lưng một bức họa ẩn hạ cơ quan. Mật đạo mở ra.

Dùng bộ pháp đặc thù hướng bên trong đi, Đường Linh thế nhưng không có phát ra một chút thanh âm. Trên đường hắn nhìn thấy vài gian phóng dựng rất nhiều đồ vật vàng bạc. Che giấu hơi thở nhẹ nhàng tiếp cận được gian phòng cuối mật đạo kia, phát hiện mục tiêu đang đưa lưng về phía hắn. Nhanh tay phóng ra một Hóa huyết tiêu, thành công đoạt mệnh đối phương.

Thế nhưng lúc mục tiêu ngã xuống, lại nghiêng đầu chuyển qua nhìn hắn, miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị. Trong phòng đột nhiên xuất hiện một mảng sương khói màu xanh lục.

Không ổn! Đường Linh lui lại, nhưng trước mắt tối sầm, té xỉu trên mặt đất.

Thời điểm tỉnh lại, hắn phát hiện mình bị cầm tù, trước mặt còn đứng một tên gia hỏa rất quen mắt.

Đường Linh trầm mặt dở khóc dở cười nghĩ: Ta bị chính mèo của mình nuôi cầm tù, làm gì bây giờ?

Lục Thương Dân thấy Đường Linh tỉnh liền cười cười lấy tay qua nâng cằm hắn lên đưa môi ghé sát mặt hắn nói: “Lần sau còn dám dám chạy trốn khỏi mèo của mình nữa không?”

Đường Linh: “Ta cảnh cáo ngươi, Kiến quốc cấm không được tu luyện thành tinh!”

Lục Thương Dân tay theo đường cong thân thể hắn trượt dần xuống phía dưới vuốt ve: “Hiện tại là Đường triều, ngươi lại là thân ái chủ nhân của ta. Cho nên.....”

“Cho nên..... Cái gì?” Đường Linh cảm giác được cái tay kia đang thăm dò vào quần áo của mình, có điểm đồ mồ hôi lạnh.

Lục Thương Dân liếm liếm môi: “Ta chẳng những thành tinh, còn phải làm thành ma nhân tiểu yêu tinh của ngươi, mỗi ngày làm ấm giường cho ngươi. Ngươi có chịu không?”

Đường Linh cật lực cảm thấy chính mình đang phải đối mặt với một con mèo thiếu năng trí tuệ.

“Người không nói lời nào, ta coi như người cam chịu a ” Lục Thương Dận nhìn qua phi thường vui vẻ.

Lúc này Đường Linh đành phải mở miệng: “Có thể, chỉ cần người biến trở về dạng mèo.”

.....

Cứ như vậy, Tết Âm Lịch năm đó, Đường Linh trong ngực ôm một con mèo trở về bang phái.

Hoàn

Vừa đọc vừa edit nên không ngờ kết thúc nó mở như chưa từng được mở vậy luôn, rồi thịt của con dân đâu?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-duoc-mot-con-meo-ba-tu>